

Flipperne

Der var engang en fin kavalier hvis hele bohave var en støvleknægt og en redekam, men han havde de dejligste flipper i verden, og det er om flipperne vi skal høre en historie. De var nu så gamle at de tænkte på at gifte sig, og så traf det at de kom i vask med et strømpebånd.

»Nej!« sagde flipperne, »nu har jeg aldrig set nogen så slank og så fin, så blød og så nysselig. Må jeg ikke spørge om deres navn?«

»Det siger jeg ikke!« sagde strømpebåndet.

»Hvor hører De hjemme?« spurgte flipperne.

Men strømpebåndet var så undseelig af sig og syntes at det var noget underligt at svare på.

»De er nok livbånd!« sagde flipperne, »sådan indvortes livbånd. Jeg ser nok De er både til nytte og stads, lille jomfru.«

»De må ikke tale til mig!« sagde strømpebåndet, »jeg synes jeg har slet ikke givet anledning!«

»Jo, når man er så dejlig som De,« sagde flipperne, »det er anledning nok.«

»Lad være at komme mig så nær!« sagde strømpebåndet. »De ser så mandfolkeagtig ud!«

»Jeg er også fin kavalier,« sagde flipperne, »jeg har støvleknægt og redekam.« Og det var nu ikke sandt, det var jo hans herre der havde dem, men han pralede.

»Kom mig ikke nær!« sagde strømpebåndet, »det er jeg ikke vant til!«

»Snerpe!« sagde flipperne, og så blev de taget af vasken. De fik stivelse, hang på stolen i solskin og blev så lagt på strygebræt; der kom det varme jern.

»Frue!« sagde flipperne, »lille enkefrue! Jeg bliver ganske varm! Jeg bliver en anden en, jeg kommer rent ud af folderne, de brænder hul i mig! Uh! – Jeg frier til Dem!«

»Las!« sagde strygejernet og gik stolt hen over flipperne, for det bildte sig ind det var en dampkedel der skulle ud på jernbanen og trække vogne.

»Las!« sagde det.

Flipperne flossede lidt i kanterne, og så kom papirsaksen og skulle klippe flosset af.

»O!« sagde flipperne. »De er nok første danserinde! Hvor De kan strække ben! Det er det yndigste jeg har set! Det kan intet menneske gøre Dem efter!«

»Det ved jeg!« sagde saksen.

»De fortjente at være grevinde,« sagde flipperne, »alt hvad jeg har, er en fin kavalier, en støvleknægt og en redekam. Bare jeg havde grevskab!«

»Frier han?« sagde saksen, for den blev vred, og så gav den ham et ordentligt klip, og så var han kasseret.

»Jeg må nok fri til redekammen. Det er mærkeligt hvor De beholder alle deres tænder, lille frøken!« sagde flipperne.

»Har De aldrig tænkt på forlovelse?«

»Jo, det kan De vel nok vide!« sagde redekammen, »jeg er jo forlovet med støvleknægten.«

»Forlovet!« sagde flipperne. Nu var der ingen flere at fri til, og så foragtede han det.

En lang tid gik, så kom flipperne i kasse hos papirmølleren. Der var stort kludeselskab, de fine for sig, de grove for sig, således som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men flipperne mest, det var en ordentlig pralhans.

»Jeg har haft så frygtelig mange kærestes,« sagde flipperne, »jeg kunne ikke gå i ro. Jeg var nu også fin kavalier med stivelse. Jeg havde både støvleknægt og redekam som jeg aldrig

brugte! De skulle have set mig dengang, set mig når jeg lå på siden! Aldrig glemmer jeg min første kæreste, hun var livbånd, så fin, så blød og så nydelig. Hun styrtede sig i en vandbalje for min skyld! Der var også en enkefrue som blev gloende, men jeg lod hende stå og blive sort. Der var den første danserinde, hun gav mig den flænge jeg nu går med, hun var så glubsk! Min egen redekam var forlibt i mig, hun tabte alle sine tænder af kærestesorg. Ja, jeg har oplevet meget af den slags! Men det gør mig mest ondt for strømpebåndet – jeg mener livbåndet der gik i vandbaljen. Jeg har meget på min samvittighed. Jeg kan trænge til at blive til hvidt papir! «

Og det blev de, alle kludene blev hvidt papir, men flipperne blev netop til dette stykke hvide papir vi her ser, hvorpå historien er trykt, og det var fordi at de pralede så frygteligt bagefter af hvad der aldrig havde været. Og det skal vi tænke på at vi ikke bærer os ligesådan ad, for vi kan såmænd aldrig vide om vi ikke også engang kommer i kludekassen og blive gjort til hvidt papir og får vor hele historie trykt for på, selv den allerhemmeligste, og må så selv løbe om og fortælle den, ligesom flipperne.